

Børne Blad

WALDOY

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 43.

26de oktober 1890.

16de aarg.

Hvor morsomt

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakker til en adresse paa over 5 ekapl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekapl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hansmands ungdomsaar.

(Fortsættelse.)

nart stod han deroppe sammen med Frans og saa ned fra den svimlende høide, hvor denne i timevis maatte opholde sig. „Hvor frygteligt det maa være at staa heroppe saalænge“, sagde Waldemar bedrøvet. „Er du sulten?“ og han rakte Frans et stykke brød, som denne begjærlig greb. „D ja, sulten er jeg ofte! Men jeg synes ikke, det er slemt at staa her“, sagde Frans, „det er i grunden mine bedste timer.“ „Ja, det er sandt“, sagde Waldemar med et forstaaelsens blik. „Men, Frans, jeg maa jo ogsaa lære, og endnu mere end dig. Og jeg vil gjerne blive lig far, saa slink som ham!“ „Men jeg vil slet ikke blive saa slink som ham“, sagde Frans trodsig. „Dg ser du“, fortsatte han, medens han saa ud over alle tagene og skorstenene, „med mig er det dog ganske anderledes end med dig.“ Waldemar svarede ikke, men saa bedrøvet paa vennen, som efter en længere pause vedblev: „Naar jeg blot havde en saa god mor som du! — Ved du, at mine forældre slet ikke holder af mig? — Naar jeg har gjort alt, saa godt jeg har kunnet, saa jager de mig væk, og siger, at jeg bare er dem til ærgrelse og fortvæd! — Igaar saa jeg din mor kysse dig og kalde dig „mit søde, elskede barn!““ „Det gjør hun ofte“, sagde Waldemar, „og jeg er saa glad i hende og i papa ogsaa!“ „Men det er ikke jeg“, svarede Frans, „jeg holder ikke det mindste af far og mor; thi

alle andre er snillere imod mig end dem; men dig er jeg glad i, Waldemar, dig og Rupert!“ — „Ved du, at vi om nogle dage skal give vor første forestilling her?“ spurgte Waldemar. „Papa har netop fortalt mig det. De nye klæder, vi skal have paa, er næsten færdige. Vi blir saa pene! Og du ved, Frans, at tilskuerne klapper til os og raaber „bravo“, naar vi er flinke og gjør vore sager godt! — Glæder du dig ikke?“ „Jeg glæde mig?“ gjentog Frans bittert, og hans mørke øine lynede gennem de frembrydende taarer. „Hvad jeg efter endt forestilling modtager som belønning, er hug og slag og onde ord. Jeg er i stadig angst for at saa prygl af den tunge kjep, og min ryg, ved du, er baade blaa og gul og saa saar, at jeg næsten ikke kan have klæder paa mig.“ „Du maa ikke være saa bedrøvet“, trøstede Waldemar ham, „saa skal du saa noget godt af mig, som mama gav mig idag, — der — spis nu altsammen“, og den lille kjærlige gut stak et kræmmerhus med sukkertøj i haanden paa sin kamerat.

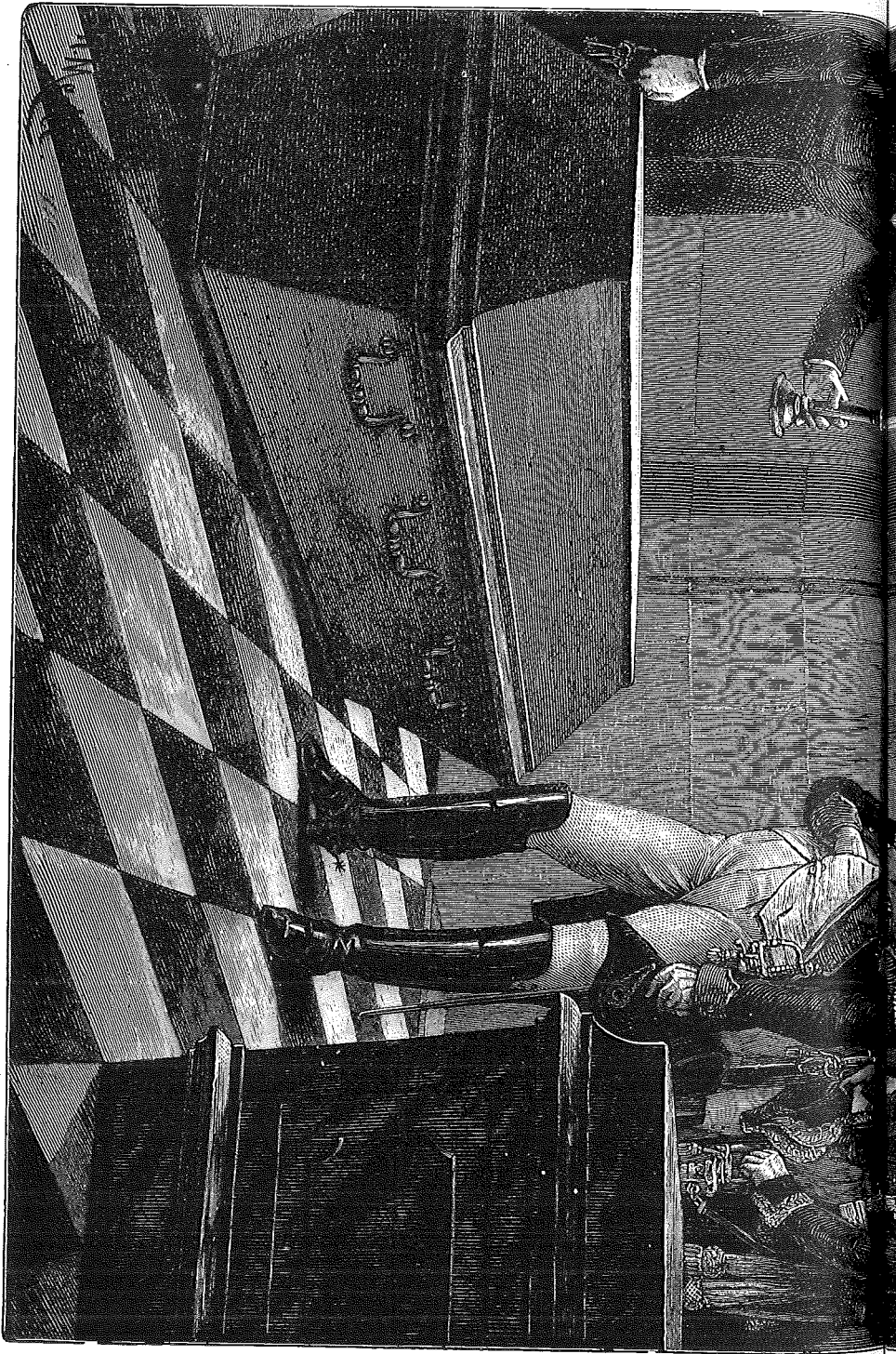
„Bil I se til at pakke eder ned begge to“, raabte Frankoni der nedenunder. „Hvorfor skal I altid stikke eder sammen? Har jeg ikke ofte nok sagt, at I ikke faar lov til det?“ „Jeg har kun holdt Frans med selskab“, svarede Waldemar stolt og rettede sig i veiret, idet han antog faderens mine og holdning. „Du er uforstammet, Frankoni, og jeg vil sige det til min far, direktøren!“ Frankoni saa ærgerlig ud og mumlede noget mellem tænderne om „næsvise unger“. Men Waldemar trak Frans med sig ned til sin mor og bad hende give dem begge en kop kaffe og lidt god mad, hvilket de straks fik. Takket være Waldemar, tilbragte Frans en sjelden behagelig eftermiddag sammen med sin ven og kamerat, som gjorde alt, hvad han kunde for at saa ham i bedre humør. Det lykkedes ham ogsaa fuldstændig; thi Frans glemte for en stund alle sine gjenvordigheder og var ivrig optagen med at lege.

4de Kapitel.

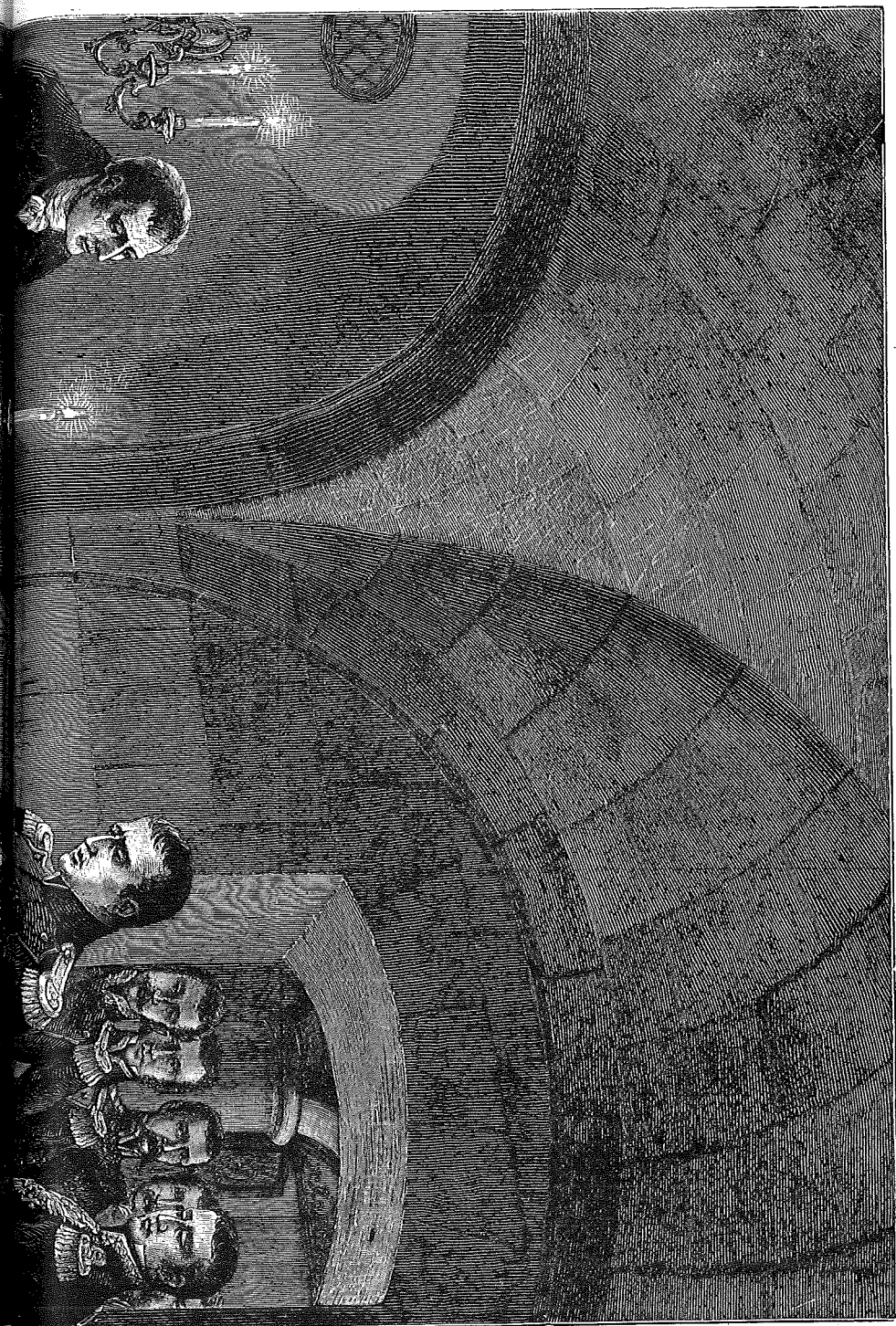
Forestillingsdagen var kommen. Rupert havde det travlt hele eftermiddagen med at ordne alt. Den store plads blev omgivet af stolper og rundt om var liner udspændte, som var bestemte til at holde publikum i passende afstand. Midt paa pladsen blev ogsaa en stor line udspændt i temmelig svær høide, noget over otte fod over jorden, og paa denne skulde selskabet gjøre sine kunststykker. Under linen var jorden tykt bedækket med blød torv og mos; thi det hændte undertiden, at en af selskabet kunde være uheldig, blive svimmel, glide og falde ned; det var for at afværge stødet, at torven blev dækket over den haarde jordbund, og Rupert udførte dette arbejde med stor samvittighedsfuldhed. „Se at komme væk med eder, unger, og gaa hjem efter penge, istedenfor at staa her og gabe!“ raabte han til de smaa nysgjerrige. „Kanste I tror, I skal faa se for ingenting? Nei, kunsten er et surt for-tjent brød, det kan I huske paa, — saa, væk med eder nu og kom igjen i aften med lommerne fulde af penge, — da begynder en forestilling, I aldrig i eders liv har seet eller faar se mage til.“ Og børnene løb leende hver til sit, medens de jublede i munden paa hverandre: „Linedanserne skal ha' forestilling itvæld! Hurra!“ Og hjem bar det for at bede mama og papa om penge.

Kloffen sets begyndte forestillingen. Fru direktøren sad i et hjørne og spillede paa sin træharmonika, og Rupert ledsagede hende med vældige dumpe trommeslag. Imidlertid traadte en statelig mand i et glimrende antræk frem paa pladsen. Han bar korte, tætsluttede benklæder og en skarlagensrød med guldsnorer besat kuffe. Fødderne stak i fine hvide silke- og de rosenrøde silkestrømper naaede til knærne, som var ombundne med lange brede flagrende sløifer i brogede farver. Paa hovedet bar han en fjederbarret, som han tog af ved sin indtrædelse og hilsede til alle sider. „Der er

linedanseren, den fornemste af allesammen,“ hvilede man til hverandre. Nu stansede musikken. „Hr. Kron!“ raabte direktøren, og ind hoppede en besynderlig klædt liden mand, som gjorde de latterligste krumspring, man kunde tænke sig. Paa hans blaa og gulfarvede dragt, udpyntet med spidse tunger, dinglede smaa bjelder og i hans røde toplue var der sættet et par større klover, som sammen med bjelderne ringede lydelig ved den mindste bevægelse. Han høiede eller rettere krummede sig for publikum, medens han med ansigtet gjorde alleslags grimaser, og tilskuerne satte alle som en i en skrældende latter, som ikke syntes at skulle tage ende. — Nu toned atter musikken, til hvis klang linedanseren sagte begyndte at bevæge sig. Hurtigere og hurtigere blev hans skridt, indtil han naaede linens midte; med utrolig færdighed udførte han her alleslags kunststykker, baade med arme og ben. Tilskuerne, som med spænding havde fulgt det hele, klappede, trampede i fødderne og raabte „bravo“, da danseren forlod linen. Nu kom Frankoni frem og forkyndte, at han med sin „hr. søn“ vilde fortsætte forestillingen, og straks kaldte Ruperts tromme-hvirvel Frans frem. Han tog sig meget godt ud i sine lysegørne strømper og benklæder, og den fine sløielsjaffe, prydet med sølvsnorer sluttede vel til hans smukke legeme. Han høiede sig firlig for mængden og var saa vakker med det sorte haar og de lynende mørke øine, at han paa forhånd vandt alles hjerter. Nu lød det: „Pas paa!“ En, to, tre gif det i høiden, og fra hvilken kant end Frankoni slyngede gutten fra sig, stod denne dog altid paa benene. Det var en ordentlig veddefæmp mellem de to, idet de søgte at overgaa hinanden i behændighed. Nu laa Frans paa Gulvet, og støttet paa guttens svage Arme fuldførte Frankoni det ene luftspring efter det andet. Endelig stod Frans paa dennes skuldre og uddelte fingerkys mod tilskuerne uden at

Shapoleon I ved Stribit den flores haare

holde sig fast. Bludselig tabte han balancen og styrkede baglængs ned paa jorden. Publikum skreg, men gutten reiste sig hurtigt, og idet han opbød sine sidste kræfter, slæbte han sig ind i sit kvarter. — Straks traadte en anden gut frem. Guldgult haar omrammede hans smukke barne-ansigt, og faldt i naturlige lokker ned over hans blaa silkedragt. Efterat han havde hilset paa mængden, ilede han med lette trin hen til faderen. „Nu ikke ængstelig, Baldemar“, hvissede denne. „Se, derborte staar mama, og jeg gaar ikke fra dig, ved du. Vær nu flink, min søde gut!“ „Ja, papa!“ sagde barnet og steg modig op i linen, paa hvilken han satte sine øvede fødder, medens de ved siden andragte stolper gav ham støttepunkt. „Na, dette er fælt! Jeg tør ikke se paa det,“ hvissede en dame blandt tilskuerne og vendte gysende ansigtet bort, da den lille greb balancerstangen, som faderen rakte ham og rolig gik henover linen. Medens musikken spillede, gik han tre gange frem og tilbage paa den ham foreskrevne bane, medens faderen, som stod nedenunder, opmærksomt iagttog ham og vaagede over hans freidt. Barnets holdning var let og sikker og yndig; men da de smaa knær begyndte at skjælve, trængte et ængsteligt „papa“, sig frem fra hans læber, og faderen fattede ham med et sikkert greb i sine arme og satte gutten ned paa gulvet, hvorefter denne, som paa vinger, ilede hen til moderen, som med aabne arme stod færdig for at modtage ham, og forestillingen var til ende. (Fortsættes.)

Grace Darling.

Paa en af øerne ved Englands kyst er der bygget et fyrtaarn, som heder Longstone, og her paa dette affides sted levede Grace Darling med sin far langt borte fra det bevægede liv. Dog kom der fra dette ensomme sted efterretning om et saa-

dant heltemod, at det trindt om i hele England gjenløb af ros over det stormomslungede fyrtaarns beboere.

Om morgenen den 6te september 1838 i daggrøn opdagede John Darling, fyrmesteren paa Longstone fyr, i omtrent $\frac{1}{2}$ mils afstand, et dampskib, som var blevet sønderslaaet ved af de voldsomme bølger at kastes ind imod nogle klipper. Nogle af det ilde tilredte skibs besætning klyngede sig til vraket og ventede hvert øieblik at komme i de voldsomme bølger. Hvad var her at gjøre? Kunde her ydes nogen hjælp og de stakkels søfolk frelles fra den vaade grav? Skjønt stormen rasede frygtelig, besluttede Grace Darling og hendes far, med fare for sit eget liv, at forsøge paa at redde sine medmennesker; i denne hensigt kastede de sin lille baad i den skummende sø og roede henimod det forulykkede skib. Snart paa toppen af bølgerne og snart dybt nede imellem dem anstrengte far og datter sig til det yderste i sin kjærlighedsgjerning. Til sidst naaede de vraket, og det lykkedes dem at faa ni af de forulykkede ind i sin baad.

Saa frygtelig var stormen, at i tre dage var det umuligt at bringe de skibbrudne matroser til fastlandet. De var tvungne til at blive i fyrtaarnet paa den klippefulde ø.

Grace Darling var netop tre og tyve aar gammel, da hun hjalp sin far med at ro baaden ud til vraket, og kun to aar derefter døde hun af tæring. Rygtet om hende gik igjennem Europa og Amerika, og hendes navn blev nævnt med dyb agtelse og beundring i alle samfundsklasser.

Lad denne lille fortælling om Grace Darling lære os, at i hvilken livsstilling man end kommer, saa vil man kunne gjøre kjærlighedsgjerninger, naar man bruger sine kræfter i det godes tjeneste.

(Efter d. engl. ved F. B.)

Skorstensfeiergutten.

H tidligere tid benyttede skorstensfeierne smaa gutter, som de lod krybe op og ned i skorstenen; men kun meget nødig gav forældrene sine børn til denne farlige idræt. Derfor skete det ikke saa sjelden, at smaa gutter blev sjaalne og af samvittighedsløse folk solgte til skorstensfeierne. En dag forsvandt saaledes en liden gut, søn af rige folk; alle de efterforskninger, som de utrøstelige forældre lod anstille efter sin lille fireaarige søn, var forgjæves. Det ene aar forløb efter det andet, uden at de hørte noget om det forsvundne barn. Da sker det en dag, seks aar efter denne begivenhed, at der skal feies skorstenen hos disse folk; den lille sodede læregut glider behændig ned gennem skorstenen, men kommer ned i salen istedenfor i kjøkkenet. Forbauset ser han sig omkring; alt forekommer ham saa bekendt: der hænger det store billede af en dame over sofaen, hende har han ogsaa seet før; ja, han har bestemt været her en gang før, det er, som han drømte—da aabnes døren, damen træder ind, ser først forbausset paa den lille skorstensfeiergut, men udstøder derpaa et skrig af glæde, og med udraabet: „Mit barn! mit barn!“ griber hun sønnen, som hun i mange aar har begravet som død, i sine arme.

Hun har ikke først trukket i klottestrogen og befalet tjeneren at vasse og pynte den af sod tilsmudsede gut—nei, ligesaa støvet, som han var, omfavnede hun ham og kysede ham, fuld af salig moderglæde.

Se, det er en sand liden historie; men den kan ogsaa være et billede paa, hvorledes Gud modtager et menneske, som var fortabt, men vender tilbage. Han venter ikke med sin kjærlighed, til vi mennesker er rensede for synden, men han trykker os, som vi staar og gaar, til sit hjerte med en kjærlighed, større end en moders. Mangen en tænker: „Jeg maa dog først blive et be-

dre menneske, før jeg tør træde hen til Guds ansigt og haabe paa en naadig modtagelse.“ — Nei, vend dig til Gud, som du er. Men lad det blot være alvor med dig, saa vil han vise sin store barmhjertighed mod dig. Renselsen kommer bagester.

Napoleon ved Fredrik den stores baare.

(Til billedet.)

Det er aaret 1806. Seierrig er Napoleon trængt ind i Tyskland, alt maa vige for hans tapre hær og hans glimrende feltherretalenter.

Han er naaet frem til Potsdam. Her hvilte liget af Tysklands mest bekjendte hersker i det 18de aarhundrede, den omtrent et snes aar tidligere hensjovede Fredrik den store. Et øieblik glemmer den franske keiser frigens tummel og vandrer hen i den stille grabhvalving, hvor den berømte konges simple kiste stod. Taus staar han en stund foran den i dybe tanker, men udbryder saa: „Sic transit gloria mundi“, d. e. „saaledes forgaar al jordisk herlighed“.

Ja al jordisk herlighed forgaar. En Fredrik den anden, en Napoleon, som begge har faaet tilnavnet den store, hvis navne er blebne skrevne med uudslettelige træk i historiens bog, de er blebne til støv, og saaledes skal det gaa os allesammen. Vel da os, om vore navne maatte være skrevne i livsens bog, saa at vi bag dødens porte maatte hilses velkomne af den Herre Jesus og arve hans herlighed histoppe.

Forandret adresse.

Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Børneblad.

Indbundne Aargange af „Børneblad“ sælges til hosføiede priser:

Børneblad, 1889, en aargang. 25 cents.

„ 1886-1887, to aargange 35 „

„ 1886-1888, tre aargange 45 „

Bøgerne sendes portofrit. Bestillinger sendes til

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Soldaten og slangen.

En soldat ved et skotsk regiment, som laa i garnison i Madras, blev engang dømt til otte dages ensomt fængsel, fordi han havde mødt beruset frem til eksercitien.

I den tid, da han sad arresteret, syntes han en nat, medens han laa i sin tarvelige seng, at høre noget, som raslede borte i hans fængselscelle. Han kom idetsamme til at huske paa, at han havde glemt at lukke igjen et lufthul, som var anbragt i væggen straks ovenfor marken. Han fattede straks mistanke om, hvad der var paafærde; men han indsaa, at han nu sandsynligvis intet kunde udrette, selv om han var saa heldig i mørket at finde hullet og lukke for det.

Han blev derfor liggende stille. Et eller to minutter efter hørte han atter den samme raslen og dennegang lige ved sig, og straks efter følte han, at en slanges kolde, slimede krop rørte ved hans bare fod.

En anden vilde kanske under lignende omstændigheder have styrket op og raabt om hjælp. Men arrestanten gjorde ingen af delene. Han blev liggende aldeles rolig uden at røre paa sig; han vidste, at vagten var saa langt borte, at hans raab neppe vilde blive hørt. Da han tillige vidste, at den mindste bevægelse kunde bringe slangen til at hugge sin tand i ham, blev han liggende stille som en sten. Smidlertid vedblev den skrækkelige fængsamerat, som han snart merkede ikke var af liden størrelse, at krybe henover hans fødder, hans ben, ja opover hans legeme og naaede tilslut ogsaa hans ansigt.

Det var blot den største selvovervindelse og bevidstheden om, at den mindste muskelbevægelse vilde bragt ham en næsten øieblikkelig død, som satte den stakkels mand istand til at udholde et saadant kvalfuldt øieblik. En hel time vedblev slangen at krybe frem og tilbage over hans legeme og ansigt og sandt sig tilslut et leie ikke langt fra hans hoved, hvor den lod til at have fundet et trygt hvilested.

Indtil om morgenen blev soldaten liggende i samme stilling, flad paa ryggen, uden at vove at røre et lem for ikke at forstyrre sin farlige kamerat. Da det var begyndt at lysne, saa han sig først omhyggelig omkring og reiste sig

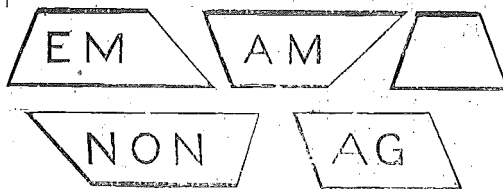
derpaa uden den mindste støt og trak sig tilbage til en krog af fængselsrummet, hvor der laa en stor sten. Efter at have grebet den saa han sig omkring efter sin fiende, men da den ikke var at opdage, var han forvisset om, at den maatte være under hans hovedpuke.

Han nærmede sig nu sengen og trykkede med knærne hovedpuden saa fast ned, at slangen blot kunde stikke sit hoved frem, og dette havde ikke før vist sig, før det blev aldeles knust af stenen.

Da det blev saa langt ud paa morgenen, at fangen skulde have mad, benyttede han leiligheden til at faa kastet slangen ud. Den tjenestgjørende officer fik se det døde dyr og gik ind og spurgte, hvorledes den var kommen der. Arrestanten fortalte, hvorledes det var gaaet til. Officererne spurgte ham, hvorledes det havde været ham muligt at holde sig saa rolig, skjønt et bid vilde have bragt ham den visse død, og fik da til svar: „Ja jeg vidste, hvor farligt et bid vilde være, men da jeg havde hørt, at en slange ikke angriber, naar den ikke ser nogen bevægelse, saa lod jeg den krybe, som den havde lyst til.“

Da det indtrufne blev fortalt den øverstebefalende og slangen vist frem, syntes vedkommende saa godt om arrestantens mod og koldblodighed, at han lod soldaten slippe for en del af den ilagte straf.

Lidt hovedbrud.

Af ovenstaaende fem figurer dannes et **A** og saaledes, at de istaaende bogstaver danner navnet paa en af de berømteste græske helte i oldtiden.

Oplæsning paa billedgaaden i nr. 41.

Hugo — Olga.